

at sikre barnets tarv, varetage barnets interesser og sikre, at barnet netop får den hjælp og omsorg, der skal til for at skabe afsættet til en god videre tilværelse.

Derfor skal det her lovforslag, L 116, heller ikke ses alene. Det skal ses som en del af den pakke, der skal forbedre forholdene for de børn og unge, som på trods af forebyggende initiativer ender med at blive anbragt, fordi forældrene desværre ikke har den fornødne forældreevne til selv at tage sig af deres børn.

L 116 er jo også en del af satspuljeforhandlingerne og har derfor været drøftet flere gange, inden forslaget blev fremsat. Jeg håber også, at L 116, forslaget som sådan, vil være med til at danne grobund for de signaler, som vi i hvert fald fra Venstres side synes er enormt vigtige at give. Vores fokus i Barnets Reform er på barnet og ikke nødvendigvis på forældrenes rettigheder eller kommunalbestyrelsens interesser.

L 116 forpligter for det første kommunalbestyrelserne til at fastsætte en minimumsperiode, før en hjemtagelse kan finde sted. Man kan så sige, at selvfølgelig skal der være undtagelser, hvis det kan være til barnets bedste. Det kan være i tilfælde, hvor sygdom har ledt til anbringelsen, og hvor det selvfølgelig vil være i barnets interesse at komme hjem så hurtigt, som det kan være tilfældet. Men L 116 er dermed også med til at sikre, at hjemgivelser forhåbentlig fremover altid sker på et mere fuldstændigt og et oplyst grundlag.

Alle undersøgelser viser også, at opbrud, skiftende omgivelser og sammenbrud i anbringelser er med til at skade barnets muligheder for at knytte sig til andre, er med til at skade mulighederne for, at barnet tør knytte tætte relationer til andre mennesker. Derfor skal vi også i de anbringelser, der finder sted, forsøge at gøre alt for, at vi ikke får negative sammenbrud i anbringelserne. Derfor er L 116's forslag om, at vi, når vi kigger på de helt små børn, fremover kan foretage anbringelser af 3 års varighed uden mulighed for genforhandling eller uden mulighed for hjemtagelse, enormt vigtigt for at sikre de helt små børns tidlige opvækst, sikre, at de der får en tryghed og en stabilitet, som vi ved er nødvendig for, at de også senere i livet kan fremstå som hele mennesker, der tør knytte sig til andre.

Et andet punkt i lovforslaget er forslaget om at sikre, at børn, hvis tilknytning til en plejefamilie eller til et anbringelsessted er blevet så stort, at det vil være i barnets interesse at blive på stedet, får lov til det i stedet for at blive anbragt et

andet sted. Det er også et hensyn, som vi i Venstre synes er enormt vigtigt, for der kan være tilfælde, hvor barnet har knyttet så tætte relationer til det sted, det har været placeret, at det vil være mere skadeligt for barnet at komme tilbage til de biologiske forældre, som det måske ikke har haft kontakt med i en lang periode.

Det sidste element i lovforslaget er jo et element, som egentlig ikke hører til her, men som er en opfølgning på vores forrige satspuljeaftale om krisehjælp til børn, der følger med deres mødre på kvindekrisecentre. Det her forslag udvider de muligheder, der er, sådan at også helt små børn kan få psykologhjælp i forbindelse med ophold på krisecentre.

Alt i alt gør det, at vi fra Venstres side varmt kan bakke op om L 116, kontinuitet i anbringelsen, fordi vi mener, at det på mange måder er med til at styrke forholdene for børn og unge i Danmark. Vi erkender, at der er mange flere elementer, som vi skal drøfte i Barnets Reform, men vi er også helt sikre på, at den gode stemning, der har været i de foreløbige drøftelser, viser, at alle har fokus på barnets tarv i den proces, der skal ske.

Kl. 13:59

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Mette Frederiksen for en kort bemærkning.

Kl. 13:59

Mette Frederiksen (S):

Tak for det. Det var netop ordførerens betoning af, at også andre elementer skal diskuteres, der får mig til at bede om ordet, for vi er enige om lovforslaget her, men jeg synes jo også, at vi bliver nødt til at tage det meget alvorligt, at vi eksempelvis hen over et kalenderår – og det er noget, der gentager sig fra år til år – kan se, at der anbringes flest børn uden for hjemmet i starten af året, og så er det for nedadgående, og når man nærmer sig afslutningen af året, anbringes der meget få børn. Der er ikke nogen ude i praksis og ude i den virkelige verden, der siger, at der er færre sociale problemer, når vi når hen til den 15. december, end når vi er ved den 15. februar, og den forklaring, vi får alle steder fra, både fra de udsatte familier og fra sagsbehandlere og andre, er, at så er kommunekassen tom. Så er det ikke længere barnets tarv, der står øverst på dagsordenen. Så er det en ofte skrantende kommunaløkonomi. Derfor, kan vi her få at vide, om de økonomiske vilkår, der så at sige danner rammen om den sociale indsats, kan være en central del af den videre diskussion, for ellers er jeg bange for, at vi er lige vidt?